

УШКО

Превод от руски: [Неизвестен], —

chitanka.info

Живеели в степта дядо и баба. Нямали си деца и им било много мъчно. Веднъж бабата казала на дядото:

— Донеси ми овчи уши.

Дядото тръгнал по съседните домове и там гдето колели овце, молел се да му дадат ушите им. Хората му ги давали.

Скоро дядото събрал така четиридесет уши и ги занесъл у дома на бабата си.

Сложили ги край огнището. Но щом ушите се нагрили, веднага оживели. Превърнали се на мънички момченца и започнали да тичат и играят из стаята.

Зарадвали се дядото и бабата на дечицата. Весело станало в бедната им къщичка.

Отначало всичко вървяло добре, но скоро многобройните дечица взели да дотягат на старците.

Започнат ли ушковците да ядат — разсипват гозбата и ронят по земята хляба; легнат ли да спят — карат се; станат ли — сбият се. Пъхат се на дядото в джобовите му, крият се в калпака му, качват се по главата му и дърпат мустаците му, а едно пък си заглавило^[1] краката в лулата му.

Рече бабата да седне, току изпищи някое отдолу: „Стой, бабо, ще ме смачкаш!“ Поиска да вземе лъжицата да разбърка гозбата, току извика друго: „Стой, бабо, ще ме изгориш!“

Пищят, викат, пеят — цял ден мира не дават на дядо и баба. Не ги оставят да си подремнат край огъня.

Така днес, така утре, разсърдил се един ден дядото, грабнал метлата и ги изгонил всичките навън.

— То и без деца е лошо, ама пък това е истинска беда! — казал дядото и тръшнал вратата.

Заживели отново дядото и бабата самички.

Наскоро черната им едногърба камила си родила камилче. Започнала бабата да дои камилата. Дои я и се кара на дядото:

— Как можа ти, лош дядо, да прогониш всичките ми дечица. Ако беше останал поне един Ушко, щях да го покача на котела и той щеше да ближе млечната пяна.

— Но аз съм тук! — извикал Ушко изпод купа с дърва, където се бил скрил от по-рано.

Зарадвали се дядото и бабата, започнали да хранят и поят милия Ушко. А Ушко тича, играе, даже се научил да язди кон. Обикнали го дядото и бабата като истинско свое дете и не помисляли даже да му се карат за палавостите.

Веднъж дядото се накарал да иде в града за сол, но преди самото тръгване се разболял.

— Аз ще ида! — казал Ушко.

— Върви, но се пази да не ти стане нещо.

— Не бойте се! — казал важно Ушко. — Покачете ме само на камилата.

Покачили Ушко на черната едногърба камила и той я подкарал към града.

В града при бакалина всичките камили натоварили със сол, само черната камила останала ненатоварена.

— Где е стопанинът на тая камила? Какво иска той? — попитал продавачът.

— На моята камила сложи три торби сол! — извикал Ушко.

Огледал се търговецът, не видял никого. Но все пак наредил да се натовари на камилата сол.

— Моя черна камило, хайде към дома! — казал й Ушко.

Тръгнала камилата по познатия път. Вървели, вървели — завалял дъжд. Ушко слязъл от камилата и се скрил под едно листо. Гладната камила започнала да пасе трева и без да иска изяла Ушко заедно с листото.

Напасла се камилата и тръгнала да си отива.

Стигнала камилата дома. Изтичали дядо и баба, свалили солта.

Търсят Ушко тук-там — няма го.

— Где си, Ушко? — завикали те изплашени.

— Тука съм.

— Но где?

— Ако ме обичате повече от камилата, заколете я и ще ме намерите.

Дядото заклал камилата, но не намерил Ушко.

През нощта един гладен вълк се промъкнал и изял стомаха на камилата заедно с Ушко, който бил в него.

През деня вълкът спал скрит, а вечерта, като огладнял, приближил се до овче стадо. Промъкнал се той до едно агънце и точно

да го грабне, Ушко изведнъж се развикал:

— Овчарю, пази се от вълка!

Изплашил се сивият вълк и се скрил в гъстата гора. От тогава лош живот настъпил за вълка: щом се промъкне до някоя плячка, Ушко завиквал:

— Пазете се — вълк иде!

Ходел вълкът гладен, козината му увиснала, останал съвсем без сили. Отишъл той за съвет при лисицата.

— Кумичке мила, избави ме от тая беда: зъл дух се е вселил в мене и иска да ме умори.

— Не тъжи, кумчо, злия дух може да се изгони много лесно.

— Как? Цял живот ще ти бъда длъжен, само ми помогни, — замолил се вълкът на лисицата.

— Тичай из степта без почивка, запоти се хубаво, а после легни на леда и заспи и злият дух ще те остави.

Сбрал вълкът последните си сили и започнал да тича по степта. Изскочили из жилищата си всички животни, загледали го и се зачудили:

— Както изглежда, вълкът се е побъркал.

Когато не останало сухо нито едно косъмче от козината му, вълкът изтичал при замръзналото езеро, тръшнал се на леда и заспал.

Дълго спал вълкът и най-после се събудил от тропота на конски копита. Опитал се да стане, но кожухът му бил замръзнал здраво за леда. Дърпал се вълкът, дърпал се, снопове от козината му останали на леда, но не могъл да избяга.

Двама конника налетели отгоре му и го убили.

Разпорили го и му одрали кожуха. А Ушко, без да го забележат, неусетно се пхнал в джоба на единия от конниците.

Нощта настигнала пътниците по пътя. Те спрели при една къща и се помолили да ги пуснат да пренощуват.

— Колко души сте?

— Двама.

— Не, трима! — обадил се Ушко и се подал из джоба. Видели го стопаните и се засмели.

— И ти за човек ли се смяташ! — казала подигравателно стопанката.

Гостите останали да нощуват в тая къща. Домакинът заклал агънце и жена му го турнала на огъня да ври.

Сварило се месото и домакините поканили двамата гости да вечерят, а Ушко не поканили. Ушко излязъл из джоба на конника и започнал да се приближава полека към тенджерата с вареното месо. Но точно се навел над тенджерата и искал да грабне една мръвка, домакинът го хванал и го отместил настрана. Така Ушко се опитвал няколко пъти да си хапне месце, защото бил много гладен, но ту домакинът, ту домакинята все го махали настрана. Разсърдил се страшно много Ушко и решил да си отмъсти.

Като заспали всички през нощта, Ушко взел вълчата кожа и я турнал между двамата домакини. Разместил из стаята къде каквото могъл, после грабнал един чук и заудрял по дъното на тенджерата. Удря с всичка сила и вика:

— Вълци! Вълци! Спасявайте овцете!

Събудили се всички изведнъж, развикали се, настанала страшна бъркотия.

Домакинята напипала вълчата кожа до себе си и помислила, че вълк се е вмъкнал в стаята. Домакинът също напипал вълчата кожа и помислил същото. Грабнали и двамата кой каквото му попадне и се заудряли в тъмното.

— Вълк! Вълк! Удряйте! — викали те и се удряли където попадне в тъмното.

Дошли им на помощ и двамата конника и се започнал такъв бой и такава бърканица, че никой не можел да разбере какво става.

А в това време Ушко се превивал от смях, излязъл навън, яхнал единия кон и го подкарал към родния си дом.

Като стигнал у дома си, дядото и бабата толкова много се зарадвали, че от радост не знаели къде да го турнат и какво да го нагостят.

Бабата му донесла пълен котел с мляко и както бил изгладнял, Ушко се навел над него и изсмукал наведнъж всичкото мляко.

Оттогава дядото и бабата не го пускали вече никъде да ходи сам.

[1] заглавя се (ост.) — затъна, та не мога да изляза. — Б.ел.кор. ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.